

[Per Møller.]

ministeren om at redegøre for sine overvejelser i sagen.

Justitsminister *Thestrups* svar (15. juli 1970):

Som svar på spørgsmålet skal jeg oplyse, at retningslinjer for politiets og anklagemyndighedens behandling af sager om overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer er fastsat i et af rigsadvokaten udsendt cirkulære af 15. juli 1969, der er udarbejdet efter forhandling med justitsministeriet.

Det bestemtes her, at efterforskningen og retsforfølgningen i disse sager bør koncentrere sig om overtrædelser, som består i indførsel, fremstilling, forarbejdning og salg af euforiserende stoffer. Derimod bør politiet udvise tilbageholdenhed med af egen drift at indlede undersøgelse med henblik på pålæggelse af strafansvar for besiddelse, når mistanken alene angår eget forbrug af euforiserende stoffer. Konstaterer politiet et sådant forbrug, bør det dermed forbundne strafansvar i reglen afgøres med, at der meddeles den pågældende en advarsel af politiet.

Disse retningslinjer er i nøje overensstemmelse med de synspunkter, der kom til udtryk under folketingets behandling af narkotikaproblemerne i folketingsåret 1968-69. Rigsadvokatens cirkulære blev i udkast forelagt for det folketingsudvalg, der da behandlede forslaget om et skærpet strafansvar for de særlig grove former for narkotikakriminalitet (straffelovens § 191), og cirkulæreudkastet blev optrykt som bilag til udvalgets betænkning.

De tilfælde af åbenlys angivelig brug af hash, der i den senere tid har været omtalt i dagspressen, kan efter min mening ikke danne grundlag for nogen ændring af de retningslinjer, der med folketingets tilslutning er fastsat i cirkulæret. Imidlertid vil folketinget snart få lejlighed til en fornyet debat om disse meget alvorlige problemer; der vil i begyndelsen af det kommende folketingsår blive fremsat lovforslag til opfyldelse af revisionsbestemmelserne i den lovgivning, som blev gennemført i 1968-69, og der vil da foreligge materiale til bedømmelse af den udvikling på området, som har fundet sted i den mellemliggende tid.

Af *Gunhild Due* til justitsministeren (10. juli 1970):

„Vil ministeren tage skridt til at effektivisere tilsynet med prøvelsladte, bl. a. med henblik på medlemskab af hjemmeværnet og deraf følgende våbenbesiddelse?“

Begrundelse.

Der henvises til skudepisoden og drabet i Kolding den 8. juli 1970, hvor det af pressen fremgår, at drabsmanden var under tilsyn på grund af røverforsøg, samt at den tilsynsførende var vidende om, at drabsmanden var stærkt uligevægtig i perioder med flere selvmordslignende forsøg bag sig; denne viden har ikke foranlediget tilsynet til at orientere hjemmeværnet.

Justitsminister *Thestrups* svar (14. juli 1970):

Efter straffelovens § 39, stk. 2, skal det ved prøvelsladelse fra statsfængsel i almindelighed fastsættes som vilkår for løsladelsen, at den pågældende i hele prøvetiden eller en del af denne undergives tilsyn. Tilsvarende gælder ved prøvelsladelse fra ungdomsfængsel, arbejds- og sikkerhedsforvaring.

Straffeloven indeholder ingen udtrykkelige bestemmelser om, hvad tilsynsvilkåret indebærer, men det fremgår af straffelovens § 57, der fastsætter regler for, hvilke vilkår der kan knyttes til betingede domme og prøvelsladelser, at tilsynet i sig selv kun indebærer, at den dømte undergives et kontrolmæssigt tilsyn med den deraf følgende forpligtelse til at holde sig i kontakt med tilsynet efter dettes nærmere bestemmelse.

De forskrifter, den tilsynsførende her efter kan give den, der er under tilsyn, omfatter navnlig pålæg om at give oplysning om bopæl og arbejdssted og om at indfinde sig hos den tilsynsførende eller modtage dennes besøg. Herudover betyder tilsynet et tilbud til den pågældende om støtte med hensyn til løsning af sociale og personlige problemer.

Den 9. september 1960 nedsatte justitsministeriet et udvalg med den opgave at overveje, bl. a. hvilke praktiske foranstaltninger der bør iværksættes med henblik på en effektivisering af kriminalforsorgen